



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zastoupené Mgr. Jiřím Douskem, advokátem se sídlem Chrastavská 273/30, Liberec 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 1. 2005, č. j. 12517/soc.210/04 a č. j. 12517/soc.211/04, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 29. 10. 2008, č. j. 63 Cad 30/2008 – 28,

**t a k t o :**

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci stěžovatelky, Mgr. Jiřímu Douskovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč, která mu bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do šedesáti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

**O d ů v o d n ě n í :**

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje, ze dne 19. 1. 2005, čj. 12517/soc.210/04 a čj. 12517/soc.211/04 ve věci dávek státní sociální podpory.

Proti uvedeným rozhodnutím žalovaného správního orgánu podala stěžovatelka dne 5. 5. 2008 žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, poté, co se

v dané věci nejprve obrátila na Okresní soud v České Lípě, a ten pro nedostatek věcné příslušnosti řízení usnesením ze dne 23. 11. 2007, č. j. 7 C 59/2006 - 33, zastavil, s příslušným poučením žalobkyně o možnosti podat žalobu ve správním soudnictví v jednoměsíční lhůtě od doručení usnesení civilního soudu o zastavení řízení. V podané žalobě k věci uvedla toliko, že *napadá rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 19. 1. 2005, vydané pod značkou 12517/soc.210/04, podle kterého se zamítá odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce v České Lípě, č. j. 7141/4/CLB/2 ze dne 2. 12. 2004 a toto rozhodnutí se potvrzuje, a dále pak rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 19. 1. 2005, vydané pod značkou 12517/soc.211/04, podle kterého se zamítá odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce v České Lípě, ze dne 2. 12. 2004, č. j. 8004/4/CLB-1/2 a toto rozhodnutí se potvrzuje.*

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, v napadeném usnesení zkonstatoval, že podaná žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, a v situaci, kdy uplynula lhůta k podání žaloby, žalobu pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení odmítl s odkazem na § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Proti předmětnému usnesení podala stěžovatelka kasační stížnost, doplněnou ustanoveným zástupcem, s odkazem na důvody vymezené v § 103 odst. 1 e) s. ř. s. Namítla, že soud ji měl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat k opravě nebo odstranění vad podání a měla jí k tomu být stanovena přiměřená lhůta. Dále zdůraznila, že krajský soud činil úkony (žalovaný byl vyzván k vyjádření se k žalobě, žalobkyně byla poučena o možnosti vznést námitku podjatosti, a vyzvána k vyjádření, zda souhlasí s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání), z nichž vyplývalo, že věc bude projednána. Na základě uvedeného stěžovatelka navrhla, aby napadené usnesení bylo zrušeno.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Nejvyšší správní soud přezkoumával napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka za důvod kasační stížnosti označila důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případná nepřezkoumatelost z důvodu vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud nezákonnost v usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, o odmítnutí návrhu neshledal.

Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba, kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.), obsahovat *označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových*

*a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a musí též obsahovat návrh výroku rozsudku.* Přitom ze zákona vyplývá, že žaloba musí obsahovat vždy alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek odstraněn jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Obecné konstatování stěžovatelky uvedené v žalobě, že napadá jmenovitě označená rozhodnutí žalovaného, nelze za žalobní bod, či žalobní body, ani podle Nejvyššího správního soudu považovat. Soud přitom nebyl povinen stěžovatelku vyzývat k doplnění žaloby, nehledě k tomu, že žalobní body bylo nutno doplnit do 12. 5. 2008, což s ohledem na absenci byť náznaku jediného žalobního bodu, byla doba k takovému doplnění na výzvu soudu po obdržení a předběžném posouzení žaloby velmi krátká. Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, tak podle Nejvyššího správního soudu postupoval v souladu se zákonem, pokud takovou žalobu, s absencí žalobního bodu, odmítl.

Ustanovení § 71 s. ř. s. rozšiřuje pro účely řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu okruh základních náležitostí vymezených obecně v ustanovení § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. Odstavec 2 § 71 s. ř. s. uvádí: „K žalobě žalobce připojí jeden opis napadeného rozhodnutí. Žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Na tuto povinnost žalobce pak navazuje povinnost krajského soudu vymezená v ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., podle něhož je předseda senátu povinen usnesením vyzvat podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanovit mu k tomu lhůtu. To se však vztahuje jen na situace, kdy v žalobě chybí jiné náležitosti než žalobní body, nebo kdy je žalobní bod formulován nedostatečně podrobně. Pokud však podání neobsahuje žádný žalobní bod, povinnost soudu vyzývat k odstranění nedostatků podání podle § 37 odst. 5 s. ř. s. zákonem stanovena není, a záleží jen na žalobci, zda sám z vlastní dispozice žalobu ve lhůtě pro podání žaloby řádně doplní.

Námítce stěžovatelky, že ji soud měl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat k opravě nebo odstranění vad podání a měla jí k tomu být stanovena přiměřená lhůta, tak nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit.

Nejvyšší správní soud pro podporu svých závěrů odkazuje na svou konstantní judikaturu v této věci, kdy opakovaně uvedl, že neexistuje zákonná povinnost soudu v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. Např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, čj. 2 Azs 9/2003 - 40, bylo uvedeno, že „V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace

*řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.*“, popř. v rozsudku ze dne 27. 2. 2004, čj. 4 Azs 3/2004 – 48, je uvedeno, že „v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Neobsahuje-li žaloba žádný žalobní bod, lze jej doplnit jedině ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud není povinen žalobce vyzývat k odstranění takové vady žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován“. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 8. 2004, čj. 2 Azs 63/2004 – 46, uvedl: „Má-li žaloba jiné vady, než absenci jakéhokoli žalobního bodu či absenci vymezení rozsahu, v němž je rozhodnutí napadáno, vyzve předseda senátu žalobce k odstranění vad podání podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. i po uplynutí lhůty podle ustanovení § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. To platí i pro upřesnění žalobních bodů již v žalobě obsažených.“ V rozsudku ze dne 2. 8. 2007, čj. 2 Azs 54/2007 – 42, pak Nejvyšší správní soud uvedl: „Za žalobní bod, u něhož je třeba pokusit se o jeho doplnění a upřesnění, je nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že tento má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné.“

Žalobce tak musí v žalobě v důsledku přísné dispoziční zásady, jíž je dané řízení ovládáno, vždy sám alespoň v hrubých rysech uvést, aniž by přitom byl soudem vyzýván k jejímu doplnění, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Tak tomu však v posuzované věci stěžovatelky nebylo.

Pokud jde o námitku, že krajský soud činil úkony, z nichž vyplývalo, že věc bude projednána, k ní je třeba konstatovat, že tyto úkony soud danou věc tzv. meritorně projednat nezavazovaly.

Lze tak shrnout, že Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, postupoval správně, pokud žalobu za dané situace odmítl. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje a odkazuje na ně. Usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby je zákonné.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele Mgr. Jiří Dousek byl ustanoven soudem, platí odměna za zastupování a hotové výdaje stát (§ 37 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží odměna za dva úkony právní služby à 500 Kč za úkon (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a podání doplnění kasační stížnosti ze dne 26. 3. 2009 podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 téže vyhlášky, celkem

tedy 1000 Kč), a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky à 300 Kč za úkon, celkem tedy 600 Kč. Celková odměna stanovená zástupci stěžovatele tak činí 1600 Kč a bude vyplacena ve lhůtě uvedené ve výroku.

**P o u ě n í:** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2009

Průcha

JUDr. Petr  
předseda senátu